

Pozvánka na projektový den Svobodné chebské školy

Dne **26. 2. 2015 (čtvrtek)** proběhne na Svobodné chebské škole projektový den. Projekty z oblasti přírodních i humanitních věd budou naši žáci a studenti spolu se svými učiteli prezentovat od **15.00** do **18.00** v prostorách celé školy. Projektový den slouží především k vytvoření pracovní atmosféry a přátelských vztahů při skupinové práci mezi žáky a studenty a k rozvíjení schopnosti řešit a prezentovat řešení problémů. Prezentované projekty budou jistě zábavné a v neposlední řadě i poučné. Jsou zváni všichni příznivci naší školy a také ti, kteří by rádi poznali naše pedagogy, žáky a studenty či atmosféru ve škole. Na Vaši návštěvu se všichni těšíme.

Program projektového dne spolu s časovým harmonogramem bude uveřejněn na webových stránkách www.schs.cz.

Již nyní se můžete těšit na projekty z dílny našich žáků, studentů a jejich učitelů, ve kterých se budete moci dozvědět mnoho zajímavého, přičemž jistě prožijete na naší škole nezapomenutelné chvíle, což vyplývá již z názvů jednotlivých bodů našeho programu:

1. třída: Jak si děti hrají na celém světě
2. třída: Lidské tělo
3. třída: Naše město
4. třída: Pokusy ze světa kolem nás
5. třída: Putujeme po krajích České republiky
6. – 9. třída, prima – septima:
 - Výškové snímání zajímavých architektonických památek v Chebu jejich historie
 - Jak se vaří pivo
 - Let balonu do stratosféry
 - Průvodce po Paříži
 - Logické problémy a hádanky
 - Euklidés a jeho poznatky
 - Významné osobnosti spjaté s Chebskem na pamětních deskách
 - Hovory ze SCHŠ
 - Španělská kuchyně
 - Barevná chemie
 - Malovaná heraldika
 - Výstava reprodukcí slavných výtvarných děl
 - Představení: Kramářská píseň, dramatická vystoupení

SVODKA

ČASOPIS SVOBODNÉ CHEBSKÉ ŠKOLY

SVOBODNÁ CHEBSKÁ ŠKOLA

ÚVODNÍK

Ing. Lenka Malkovská

Vážení budoucí i současní studenti,

Jsme alternativní škola, která je v síti škol již 24 let. Během této doby se ověřily metody práce s nejmenšími i středoškoláky na základě jejich úspěchů a výsledků při přijímacích řízeních a olympiádách či jiných soutěžích. Nejoptimálnější je nastoupit ke vzdělávání již **v první třídě** nebo kdykoliv během docházky na základní škole či osmiletém gymnáziu /pokud je místo/. Zápis do první třídy se koná současně se zápisy do ostatních škol, zkoušky do primy osmiletého gymnázia se konají ve stejném termínu jako u ostatních gymnázií v regionu. Přes přestupové či rozdílové zkoušky je možno zkusit přestup v kterémkoliv ročníku.

Tato škola se opakovaně stala vítězem celostátní soutěže „Gympl roku“. Ruku v ruce s tímto úspěchem jdou výborné výsledky celostátních maturit a výsledky ve vědomostních soutěžích napříč všemi ročníky na okresní, krajské i celostátní úrovni. Součástí našeho vzdělávacího programu je pěstování odolnosti, vytrvalosti, optimismu a odvahy. Podporujeme následující dovednosti:

Odolnost, která pomáhá dětem myslet realisticky a být flexibilní, nevzdávat se při neúspěchu a učit se z vlastních chyb.

Sebekontrola pomáhá ovládat impulsivní chování a být tím fyzicky i mentálně zdravější.

Čestnost. Dítě se naučí upřímnosti k sobě samému i ostatním. Nepředstírá, že něčemu rozumí, ale zeptá se. Podporuje to důvěru mezi ním a pedagogem.

ÚSPĚCH STUDENTŮ VE FLORBALU

Naše škola se každým rokem pravidelně účastní školních soutěží pořádaných Asociací školních sportovních klubů České republiky (AŠSK ČR).

Tento rok byl ale pro nás a pro ostatní školy na Chebsku spojen s velkým překvapením.

Družstvo složené z našich studentů totiž dvakrát po sobě vyhrálo dva turnaje ve florbale a postoupilo tak do krajského kola s možností dalšího postupu do kola celostátního.

Všem zúčastněným klukům velice děkuji za příkladné sportovní chování a vzornou reprezentaci naší školy. Skvělý výsledek můžeme chápat jako odraz naší společné poctivé práce.

Ouhrabka, Bílek, Kala, Zýka, Sládek, Földeš, Fencl, Vízner, Nguyen, Cordt, Karhan – to jsou naši „zlatí hoši“, kteří se navždy zapsali do dějin sportování na SCHŠ.

Osobně všem, jako jejich učitel, přeji do dalších let mnoho zdraví, sportovních úspěchů a radosti ze sportu. Pracujte na sobě, protože na to máte!

Váš učitel
Petar Aleksić

Petar Aleksić

A co na výhru říkají naši sportovci?

„Výhra byla jistá díky spolupráci týmu.“

„To, že jsme dvakrát postoupili z 1. místa se zázemím, které máme, můžeme brát skoro jako zázrak.“

„Vyhráli jsme díky týmové spolupráci.“

„I přes to, že pro nás bylo 1. kolo velmi těžké, myslím, že druhým kolem jsme prošli bez větší újmy. Nutno dodat, že oproti jiným školám jsme velmi omezeni malou tělocvičnou. Je to pro nás výborný výkon.“

„Zápasy se mi moc líbily a doufám, že se podobně umístíme i na krajském kole.“

„Snažíme se a přes všechny nesnáze chceme co nejlépe reprezentovat naši školu.“

VÁNOČNÍ SETKÁNÍ ABSOLVENTŮ SCHŠ

Začalo to někdy v půlce listopadu. Na sociální síti se začali ozývat absolventi SCHŠ a připomínali, že se blíží čas Vánoc a že před Vánocemi se už vícekrát sešli, aby si popovídali, co nového, kdo už dostudoval, kde kdo bydlí a kdo má kolik dětí. Příznivců akce přibývalo, ale stále nebylo jasné, kdy a kde se sejdeme. Po naléhání se organizace ujal již osvědčený Filip Štěřík a na večer před Štědrým dnem zamluvil salonek v restauraci U Pivovaru.

Termín výborný pro ty, kteří se ze svých nových příbytků vracejí domů strávit vánoční čas se svými blízkými a nechtějí se příliš podílet na jeho přípravě, šibeniční termín pro matky malých dětí, které mají v tento čas právě nejvíce práce.

Přesto nebo právě proto bylo letošní absolventské setkání něčím mimořádné. Už v půl šesté (oficiální začátek byl v 17 hodin) seděly u připravených stolů dvě poměrně početné skupiny lidí. Jedna se skládala z absolventů gymnázia, kteří maturovali na přelomu století, druhou skupinu tvořili maturanti o pět až sedm let mladší. Hovory plynuly, židle se pomalu zaplňovaly, atmosféra úžasná. Kolem osmé hodiny si nebylo kam sednout, kolem desáté už začalo být málo místa i na stání. Čím byla pokročilejší doba, tím přicházely mladší a mladší ročníky. Nejmladší, loňští maturanti,

Ing. Alena Potužáková

přišli jako poslední. Ale to už začali ti zodpovědnější zase odcházet.

A čím bylo toto setkání mimořádné? Právě velkým množstvím přichozích (podle mých odhadů jich bylo kolem šedesáti) a velkým věkovým rozdílem nejstarších a nejmladších. Zpočátku mi bylo divné, proč se někteří ani nepozdraví, pak jsem uvědomila, že někteří se ve škole nikdy nepotkali a pokud ano, tak na školních chodbách, kde malí žáci obdivují své starší spolužáky, ale ti zkušeni se o své mladší následovníky příliš nezajímají.

Chtěla bych touto cestou poděkovat těm, kteří setkání vyprovokovali, a všem, kteří se ho zúčastnili. Přinesli radost nejen sobě, ale rozdali ji i těm ostatním. A o to přece jde. Nejen o Vánocích. Jen škoda, že se o setkání nedozvědělo více bývalých učitelů, určitě by své žáky rádi viděli a měli si navzájem co sdělit.

Nezbývá mi nic jiného, než popřát všem více takových akcí, které přináší radost, a do nového roku hodně štěstí, zdraví a životní pohody.

Odvaha je potřebná při učení čehokoliv nového, při obhajování svého postoje a chování.

Radost ze života, tedy dovednost být otevřený, být propojen s ostatními, mít radost z ocenění a společné práce a snažit se mít dobré výsledky.

Laskavost, aby děti pochopily, že učení je obtížné pro ně i pro ostatní, dokážou požádat o pomoc, naslouchají ostatním a rozvíjejí empatii.

Všechny tyto kvality jsou potřebné pro vzdělávání, ale i pro život a v tomto duchu je sestaven náš vzdělávací program. Samozřejmě je důležitá součinnost s rodiči, kteří nejsou vnímáni jako soupeři, ale spolutvůrci vzdělávacího programu.

Vítězství v soutěži „Gympl roku „ vnímáme jako zvládání těchto dovedností a jsme potěšeni, že nás studenti svými hlasy vynesli již podruhé na první příčku v republice.

Na naší škole je možné studovat anglický, španělský, německý a francouzský jazyk. Matematika není opomíjena jako zdroj logického myšlení již od 1. třídy prvního stupně.

Pokud máte o studium na této škole zájem, kontaktujte vedení školy, hlavně u zápisu do první třídy /počet míst je omezen/ a do primy gymnázia. Nezapomeňte vyplňovat při přihlášce ke studiu na gymnázium oba termíny přijímacího řízení prvního kola, abychom s Vámi počítali /též omezený počet míst/. Informace o vzdělávacím plánu a vyučovacích předmětech najdete na našich webových stránkách.

BESEDA S VĚROU CAISOVOU

Ve čtvrtek 04. 12. 2014 naši školu navštívila paní Věra Caïsová. Stalo se tomu v roce, kdy si připomínáme 100 let od narození pana Bohumila Hrabala.

Paní Caïsová režírovala Hrabalovu Příliš hlučnou samotu, jež byla do kin uvedena v roce 1994. Postavu Haňti zde ztvárnil Philippe Noiret.

Vyprávění paní režisérky o životě ve Francii, ale i o samotné práci na filmu a o přátelství s Bohumilem Hrabalem, bylo velmi poutavé.

Zaujalo mě, že 14 let před tím než film natočila, věděla, že ho jednou bude režírovat ona a ne Jiří Menzel, jak jsme doposud byli zvyklí.

Mgr. Lea Jelínková

Samozřejmě se vše neobešlo bez problémů, na celý film nebylo moc peněz a práce se musela zvládnout v několika natáčecích dnech. Ve snímku si malou roli zahrál i sám autor literární předlohy. Film se povedl a patří k mým oblíbeným a s každým zhlédnutím se mi líbí více.

nás první položí otázku: „Půjdeme domů“? Jindra prohrává. Já ochotně kývám hlavou a vyrážím přesně v opačném směru, než kde je situován náš hotel. Naštěstí ke mně i přes hluk tance a hudby dolehne: „To snad není možný“, ale vzhledem k tomu, že jsme široko daleko jediní češi, obracím se jak na pětníku a hledím neztratit Jindru z dohledu. Přes zastupy přihlížejících se dostaneme ke dveřím našeho hotýlku. Tady začíná druhý karneval, tentokrát jenom v naší režii. Klíče, které jsme s sebou vzali, jsou naprosto nevhodné do zámku dveří a o zvonku si můžeme nechat zdát. Po deseti minutách marného boje s dveřmi o tloušťce 10 cm, přicházejí naši spolubydlíci Australané a zvoní na zvonek ukrytý pod zárubní mříž. Při pohledu na svoje klouby oceňuji naše středověká klepadla. Sotva se za námi zavřou dveře, jako bychom vstoupili do jiného světa. Jak příjemné je vnímat ticho vystřídané hlukem karnevalové ulice. Španělé při stavbě svých domů mysleli především na pohodlí a bezpečnost a átria koncipovali tak, aby hluk z ulice

nemohl v žádném případě nijak obtěžovat obyvatele domu. A tak chvilka posezení při teplé kávě a cigaretce pod korunami palm, připraví jednoho ke spánku. Ještě chvíli, ale už ne moc živě, diskutujeme o programu na zítřek a jdeme na kutě.

álního domu a můj obličej musí působit značně přihloupě. Hned za dveřmi se rozprostírá celkem prostorné atrium s palmami, papoušky a nádhernou čistou kamennou dlažbou. Dýchá na mě klid koloniální architektury. Majitel hotelu si mě zkoumavě až bezostyšně prohlíží, z jeho rozpaků usuzuji, že můj přiblblý výraz se ještě nerozplynul. Ptá se, jestli chci vodu, kávu, či něco silnějšího. Odpovídám, že jsem z Čech a on shovívavě odchází. Jsem vděčný, že si zachoval takovou dávku ohleduplnosti a nenabídnul mi sedativa. Za pět minut mi konečně obličejové svaly dovolí přiložit spodní čelist k horní a odcházím do sprchy. Obvykle strašně hduřám, pokud vstoupím do sprchovacího koutu a nejsem si jist, jestli sprcha nebyla omylem zaměněna za přístroj na umělé zasněžování. Dnes si však velmi libuji jaká je sprcha slast, tuším totiž, že Jindra v pokoji naslouchá. Snad proto mě brzy vyhání a během chvilky je slyšet ze sprchy tiché brblání. Přesto hrdinsky snese svoji dávku ledu a podobně jako já vystupuje z lítacích dveří s úsměvem. Je nej-

vyšší čas vyrazit na karneval. Při spatření první třetiny karnevalového původu mne polila hrůza a obavy. Alegorické vozy výrobců kokakoly, cervezy, pilulek na hubení hmyzu. Propadám malomyslnosti, je možné, že by globalizace zamordovala něco tak osobitého, jako je mexický karneval? Naštěstí se vše obrací k lepšímu a zanedlouho přitánčí nádherně krojovaní Mexičané a ještě tlustší Mexičanky. Celkově průvod působí dojmem srazu arabských šejků a člověka v první chvíli napadne, že není možné, aby tito obtlouštíci absolvovali několikahodinový taneční průvod, aniž by jej zakončili v místní nemocnici. Později, když jsem nemocnici uviděl a porovnal její velikost s množstvím tanečníků, domnívám se, že si nemohli dovolit, aby jich zkolabovalo více než pět, pokud nechtěli být na lůžku po třech. Hluk, který doprovází všechna taneční vystoupení, stimuluje tanečníky k maximálním výkonům, my jsme však po dvou hodinách zcela vyčerpáni. Chybí nám zřejmě trénink z diskotekových klubů. Jde jen o to, kdo z

VÁNOČNÍ KONCERT SCHŠ

Vánoční koncert SCHŠ
Jako každý rok, konalo se příjemné posezení při hudbě známých velikánů, jejichž skladby prozářily onu noc. Koncert se odehrál 12. 12. v Klášterní knihovně, v chebském Muzeu.

Jako jeden z účastníků jsem se na koncert dostavil ještě před začátkem a během příprav jsme si vše poctivě vyzkoušeli. Vše propuklo o sedmé. Koncert otevřel p. učitel Randis společně s paní ředitelkou. První hráli naši mladší spolužáci, přičemž jejich zlepšení během roku se nedalo popřít. Zazněly skladby Petra Hapky, známý motiv Panny (P. Šmrhová), dále Chopin (Sára Křivková) a přenesli jsme se k Bachovi, zaskočilo se i ke kytáře. Tím skončila pomyslná hranice mezi staršími a mladšími umělci. Po kytarovém duu p. Randise a p. Chromého přišel na řadu klarinet (T. Šorejs) v doprovodu p. Wolfové. Celý koncert uza-

Jan Gavlas
sexta

vřely klavíry a Dvořák v podání našem - mém a mé sestry. Celý koncert je vždy naším zpestřením a rozhodně příjemnou předehrávkou koncertních věcí.

Tento rok, jako po každém koncertě, padly kameny ze srdcí po výkonech mladých i starších hudebníků a koncert byl definitivně ukončen zpěvem koled, které účinkující zpívali společně s publikem.

ANKETA

Aneta Nebeská
sexta

1) Jak vnímáte současné tragické události ve Francii? Co říkáte na obsah časopisu „Charlie Hebdo“ ve smyslu karikatur Mohammeda apod.? Není zde svoboda slova neadekvátně konfrontována s citlivým náboženským vnímáním muslimů?

„Na celou tuto záležitost ISIS vs. Francie (potažmo celý západ), mám tento názor: Svoboda slova je svoboda slova. Ano, samozřejmě redakce onoho časopisu zjevně chtěla provokovat, ale kdybychom se tu měli zabíjet, protože se nám nelíbí, co ostatní říkají, tak bychom se už dávno museli vyvraždit. Reakce islamistických radikálů samozřejmě byla naprosto neadekvátní, naopak škodí sobě a kazí jméno celému Islámu, který se snaží tak vehementně bránit a prosazovat. Ovšem reakce protější strany nebyla o nic vhodnější. Obrovské protesty, dohady o zákazu vstupu do země všem muslimům, nebo dokonce všem Arabům, to vše jen situaci zhoršuje, zvyšuje se míra rasismu a xenofobie v celém západním světě. Dle mého názoru je

holý nesmysl kvůli hrstce radikálů diskriminovat a perzekuovat celé náboženství nebo dokonce rasu. Vždyť existuje množství radikálů v prakticky každém náboženství. Stejně tak závadný je podle mě ten argument, že by neměli být muslimové, nebo Arabové vpouštěni do země, protože sem nepatří; a že by cizinci měli být vystěhováni. Vždyť představme si jejich situaci - narodí se v zemi, která je neustále v boji, pod útokem, nebo sama vyvolává konflikty - ne pro každého je taková situace zrovna příjemná, nehledě na jejich vyznání. Já sám znám několik lidí z muslimských rodin, ze zemí, kde je Islám samozřejmostí, jako třeba Turecko nebo Egypt, a věřte nebo ne, i když žili od narození v prostředí velice ovlivněném Islámem a jejich rodiče jsou muslimové, oni by jen nejraději žili někde v zemi, kde se nemusí bát, že by na ně někdo zaútočil, a oni sami jsou velikými odpůrci radikálního Islámu (jako mimo jiné tisíce a tisíce poklidných muslimů, kteří vyjádřili Francii soustrast, a své opovržení nad činy radikálů).“

nichž především jedna, vedená nespokojenými indiány, charakterizuje přístup indiánů k boji. V roce 1849 zvítězila mayská armáda nad španělskými uzurpátory a obsadila celý poloostrov včetně Méridy. Zanedlouho však nastal čas setby kukuřice, a tak mayští bojovníci odložili zbraně a odebrali se obdělávat svá políčka a Yucatán se stal opět mexickým panstvím. Dnes je již Mérida a její okolí poklidnou oblastí soustředící se především na nejvýnosnější průmyslové odvětví, cestovní ruch.

Když tančit, tak v Méridě

Cesta do Méridy je celkem všední událostí a nebýt toho, že se celá vine krásným deštým pralesem, dala by se možná i prospat. Sotva vystoupíme z autobusu, zmocňuje se mě pocit, že v tomto bludišti sotva můžeme najít svůj hotel. V Méridě je karneval, což je událost z hlediska cestovatele velmi příjemná, ale vzhledem k tomu, že tanečníci si kladou jako podmínku přerušení provozu během průvodu, přináší cestovatelům i nejedno protivenství. Jindra přesto neomylně vyráží vpřed, snažím se ji zastavit a přinutit ke studiu

mapy. Mapy jsou pro ty jednodušší, my ostatní se řídíme instinktem, tak zní pomalu se vzdalující hlas. Představa, že bych v tomto místě osaměl, mě vrhne vpřed a na chvíli se dostávám mezi tanečníky. Neznám taneční kroky a můj kroj je také trochu nezvyklý, snad proto nemám problém jejich řady zase rychle opustit. Po pravdě mne vykopli. Naštěstí za Jindrou s batohem zůstává mezi malými postavičkami Mexičanů slušná cesta, která sotva se začne zavírat, je opět rozjitřena dalším ledoborcem. Ujdeme asi kilometr, když Jindra zahne do domu se stejnou jistotou, jako by tu bydlela od dětství. Obávám se, že má úpal, ale zjišťuji, že se jedná o již zmiňovaný instinkt. Vždycky to o sobě tvrdí, ale já myslím, že má spíše štěstí. Osobně jsem se několikrát spoléhal na instinkt a dobře si pamatuji návraty z orientačních závodů, kdy cíl byl již sklizen a na louce kde při startu stály desítky aut připravených k odjezdu, čekala jen moje žena. Já tomu říkám, že nemám štěstí. Instinkt musím mít v pořádku, jinak bych si Jindru nevybral za manželku. Vstupuji opatrně do starého koloni-

ny velmi diletantsky, bylo zpřeházeno původní pořadí desek, a tak se již nikdy nedozvíme, co vlastně desky znázorňovaly jako celek. Chceme si ještě chvíli posedět na místě panovníka, odkud je opravdu překrásný rozhled. Ach bože, už se začínají hemžit turisté, naříkám, jako bych nebyl jedním z nich. Nejvyšší čas sbalit se a vyrazit do Méridy.

Mérida

Celkem bez nadsázky lze říci, že tak jako vedou všechny cesty v Evropě do Říma, tak všechny cesty v Mexiku musí projít Méridou. I kdybyste, ale čirou náhodou našli cestičku, která Méridu míjí, neváhejte, odbočte a alespoň na chvíli se v tomto městě zastavte. Nejen to, že Mérida je hlavním městem státu Yucatán, z ní činí pozoruhodné místo. Snad na každém náměstí a v každé uličce narazíte alespoň na jeden koloniální kostel, nebo šlechtické sídlo. Barokní architektura spolu s přísně dodržovanou pravoúhlou projekcí všech ulic dodává městu zvláštní eleganci. Mnoho domů pochází z doby, kdy obchodní lodě odvážející z Méridy vzác-

nou agáve henequen přivážely ve svých útrobách jako zátěž evropský stavební materiál, a tak není zvláštností dům obložený francouzskými dlaždicemi či chrám postavený z evropských cihel.

Co vás asi nejvíce překvapí, je jednoduchost s jakou se lze orientovat ve zdánlivě složitém systému ulic. Ze severu na jih vedou ulice číslované sudými čísly a z východu na západ ulice číslované lichými čísly, a tak není problém se vlastními silami dopravit na jakékoliv místo bez zbytečného bloudění.

Z historického hlediska sehrálo město v Mexických dějinách velmi významnou roli. Bylo založeno již v roce 1542 na základech mayského města Tihó a až do šedesátých let minulého století žilo, ostatně jako celý Yucatán, svým vlastním životem. Není jistě bez zajímavosti, že do této doby byl objem obchodu mezi ostatními částmi Mexika a Yucatánem menší, než s Evropou. Až stavba železnice učinila tomuto stavu přítrž a Yucatán se konečně stal plnohodnotnou součástí Mexické federace. V průběhu historického vývoje Yucatánu se město stalo svědkem několika revolucí, z

„Myslím, že to je přehnané na obou stranách. Rozhodně se již nejedná o demokracii, jako ji chápeme, ale překrucování slov a významu. Myslím, že pokud by nedošlo ke vzniku samotných karikatur, nic takového by se nestalo. Dá se pochopit rozhořčení islámistů nad jejich nejdůležitějším prorokem Mohamedem, ovšem jejich reakce je nepřiměřená. Celá situace byla vyostřena a my, stejně jako zbytek Evropy čekáme na další kroky a důsledky, které to jistě zanechá.“

„Myslím, že by se měl zpřísnit přístup a pobyt islámistů v Evropě, určitě by někdo neměl vraždit jen proto, že někdo jiný vyznává odlišné náboženství než oni.“

„Myslím si, že by Evropa měla proti radikálním Islamistům podniknout jednotné kroky. Současně si myslím, že vlády nebudou nic dělat. To jsme mohli vidět v posledních asi 15-ti letech nic nedělání. Já osobně mám strach, že se tato situace bude jen a jen zhoršovat. Doufám, že se už podniknou kroky proti radikálním muslimům.“

„Francie je příliš tolerant-

ní vůči muslimům a není divu, že se něco takového stalo. Podle mě si úplně neuvědomují, jak moc je islám velkou hrozbou. Kvůli nepřetržitým problémům s islámem to bylo celkem hloupé. Ano, muslimové to berou jako zesměšňování Mohammeda, což je pro většinu z nich, obzvláště pro radikální muslimy, svým způsobem provokace.“

„Události ve Francii jsou rozhodně tragické, ale ještě horší bude situace, která kvůli této události nastane. Bohužel „západní svět“ začíná šířit názory, že terorismus a touhu po válce sdílí všichni muslimové. A to zvyšuje xenofobii obyvatel proti muslimům a islámu. Málo lidí si uvědomuje, že radikální islamisté jsou jen malá skupina a většina muslimů chce jen v míru žít. Francouzské karikatury, které vyvolaly tyto tragické události, byly podle mě až moc provokativní. Karikatury urážející a zesměšňující něčí víru jsou podle mě přehnaná provokace. Tím vůbec nechci ospravedlňovat útok radikálů, jen chci poukázat, že mohli očekávat odvetný krok.“

„Událostmi ve Francii jsem velice znepokojen. Útok v tisku v obchodu s košer potravinami byl jen další předvídatelný čin muslimů. Zneuctění Alláha v časopisu Charlie Hebdo je pro mě zcela pocho-pitelné. Muslimští radikálové tyto činy dělají po celém světě. A jimi samými jsou tyto činy tolerovány, dokonce i oslavovány. Berou nás jako bezvěrce a ty podle jejich prá-va je možno beztrestně zabíjet. Po- kud proti nim nebude zakročeno v podobě vyhnání z Evropy, můžeme očekávat další podobné útoky.“

**2) Myslíte si, že současné inter-
vence České Národní Ban-
ky vedoucí k poklesu hodno-
ty koruny jsou v pořádku?
„Těžko říct, rozhodně je to výhodné
pro Čechy pracujících v zahraničí.
Jestli je to v pořádku nebo
ne se nedá jen tak říct...“**

„Jak se tak říká, vše zlé je pro něco dobré. Možná už se konečně nějak něco dohodne, ale tyhle tahanice ohledně kurzů... samozřejmě, že pro nás teď bude nevýhodné kupovat v zahraničí, hlavně asi po inter- netu, ale tak to je už asi náš úděl v tomto státu. Na druhou stranu, myslím, že se jedná o dočasné „opatre-

ní“, tak uvidíme, co z toho bude.“

„Tak určitě pocítíme zdražení im- portovaných věcí, také se prodraží nakupování např. z eBaye kde vše bude vycházet draž než doposud.“

„Umělý zásah, který tvrdě postihne ekonomiku naší země. Zdraží se dovolené v zahraničí a tratné budou firmy, které se orientují na import.“

„Dle mého názoru je veliká škoda, že koruna tak rapidně klesá. To, že od začátku roku koruna klesla nej- více na světě je alarmující. ČNB by měla s intervencemi přestat, aby se koruna opět stabilizovala. Její in- tervence ohrožují celou ekonomiku ČR. Například pohonné hmoty by mohly být levnější, kdyby však koruna takhle nezeslabovala.“

rozumět Mexičanům v péřových bundách. Vychlazování autobusů je totiž národní sport. Soutěž o nejzmrzlejšího cestujícího je zřej- mě soutěž neveřejná, ale hraje se s velkým zaujetím v celém Mexiku. Na rozdíl od vedle sedících Kana- danů jsme připraveni na všechny eventuality a Jindra z příručního zavazadla vyndává mikiny a dlou- hé kalhoty. Nevydržíme žádostivé pohledy našich kanadských spo- lucestujících, a když už nás klapot jejich zubů začíná rušit, půjču- jeme jim deku, do níž by se dala zabalit tak menší váza. Kolegové nám potvrzují, že ne jen hlad a čas jsou relativní. Dokážou se do dečky zabalit oba a chovám pode- zření, že i několikrát. Neprozra- zujeme jim, že pokud nepíchne- me kolo, autobus zřejmě příštích dvanáct hodin nezastaví. Je totiž téměř jasné, že i když vyrůstali na drsném severu, nerozpakovali by se vyrazit okno. Naštěstí brzy podchlazením usínají a v Chichen Itsa je sotva probouzíme. Jsou do- konale zmatení a zřejmě jim není jasné, kam zmizelo psí spřežení a sních. Po chvíli se vzpamatovávají, ale májské památky je necháva-

jí klidnými, dokud nedrží pevně v ruce svá zavazadla a nevyba- lí z nich silné roláky. Ukládají si je na dosah ruky a myslím, že už se od nich nikdy neodloučí. Tím se vysvětlilo, proč potkáváme v tropech tolik domorodců navle- čených v zimním oblečení. Ko- nečně jsme této nepochopitelné zvláštnůstce přišli na kloub. Kaž- dý z nich totiž jel alespoň jednou autobusem první třídy. Chichén Itzá je nádherné, nechce se věřit, že tato města zažila vrchol svého rozkvětu, když v naší vlasti kupec Sámó vyměňoval sůl za zlato. A i když Májové neznali princip kola, dokázali vystavět stavby kolosál- ních rozměrů. Nedbáme horka a vystupujeme na tribunu, odkud nejbohatší občané města sledovali hru zvanou pelota, jejíž vítězové získali právo být obětováni a po- stavit se tím po bok svým bohům. Dodnes obklopují hřiště dlaždice znázorňující průběh této hry. Vel- mi morbidně na nás zapůsobila usmívající se tvář obětovaného, jemuž kněz prořezává hrdlo obsi- diánovým nožem. Bohužel při re- stauračních pracích, které alespoň v počátcích byly zřejmě provádě-

gringos, ale je na něm vidět, že mu tato myšlenka nejde dohromady s brzkou hodinou. Zkouší nahodit americkou cenu, ale Jindra zná protihmat a na jeho španělské doscientos 200 odpovídá: sí cientos 100. Tvářit se, že přeslechla cenu, je její největší deviza. Taxikář je odolný jedinec a zkouší jinou číslovku ciento quiciento 150, sí ciento sí 100, dostává se mu milé, rozesmáté odpovědi. Bere polovinu původně požadované ceny a vyjíždíme na atobusové nádraží do Cancúnu. V Cancúnu jsme ve tři čtvrtě na šest a vzhledem k tomu, že autobus do Chichen Itsa odjíždí v šest, snažíme se dostat na nástupiště. Střídavě svádíme boj s ostrahou a sami se sebou, ale muž, jemuž byla svěřena navýsost důležitá funkce strážce nástupiště, je velmi vytrvalý. Jindra se ho v pravidelných patnácti sekundových intervalech ptá, jestli nás již pustí do autobusu. Když už se zdá, že se celkem tvrdě vypadající pán rozplácne, přichází řidič autobusu a my smíme nastoupit. Teď nám teprve došlo, že v Mexiku se nastupuje do autobusu, až když je přítomen řidič. Dobrý způsob

jak předejít vykrádání autobusu a současně přivodit psotník turistům i ostraze. S Jindrou jsme tento zvyk na žebříčku zvláštností ohodnotili sedmičkou. Stupnice se datuje z dob našich studií a má deset stupňů. Číslo deset obdržel jistý profesor, který při výkladu psal na tabuli matematické vztahy pozpátku a pokud se odhodlal promluvit, pak jen proto, aby nám oznámil, že A je A , integrál je houslovému klíči podobný, ale snadno ho odlišíme díky absenci notové osnovy.

Autobus nás překvapuje moderním provedením, a já protože v sobě nepotlačím vztah k technice, si dopodrobna obhlížím palubní desku. Moji pozornost upoutal především výrazný teploměr, jehož hodnoty se přenášejí obrazem i na stropní panel. Kladu si otázku, proč tolik pozornosti takové banalitě jako je vnitřní teplota. Vysvětlení přichází dříve, než bychom očekávali. Vyjíždíme, venku příjemných 35 stupňů a vnitřní teploměr na 25. Usuzujeme, že autobus je vybaven klimatizací. Než se vzpamatujeme, je na teploměru 15 a začínáme

NÁRODNÍ DIVADLO

K tomuto výletu jsem se vlastně dostal jako slepý k houslím. Začalo to tím, že mé sestře Dominice zavolala paní Potužáková a zeptala se nás, jestli se nechceme také zúčastnit tohoto výletu. Okamžitě jsme souhlasili, protože oba dva máme velmi rádi Národní divadlo.

Celý výlet začal výjezdem z Chebu od VZP pojišťovny, kde jsme se „nalodili“ kolem 9. hodiny do autobusu a za cca. 2 hodiny jsme byli na místě. Protože s námi jeli ještě mladší spolužáci, rozdělili jsme se na 2 skupiny. První skupina šla s paní Potužákovou a druhá s paní Wolfovou. Já jsem šel s první skupinou a nejdříve jsme navštívili Národní technické muzeum. Bylo to velmi poučné a moc rád jsem si to užil. Poté jsme se jen prochá-

Jan Gavlas
sexta

zeli Prahou, protože rozchod nám nebyl umožněn, ale mně to moc nevadilo.

Asi v pět hodin odpoledne jsme konečně dorazili do autobusu a převlékli se, načež následoval přesun do Národního divadla, kam jsme dorazili okolo sedmé hodiny. Po několika minutách začalo představení, kvůli kterému jsme přijeli. Jednalo se o moderní balet „Čarodějův učeň“. Bylo to jedno z nejlepších představení, která jsem viděl, doslova mi bralo dech.

Vrátili jsme se okolo 1 hodiny v noci a mně bylo líto, že naše dobrodružství právě končí.

SCHS V KINĚ

Dne 25. 11. 14 jsme kromě jiných tříd i my, sekundáni, vyrazili hned druhou vyučovací hodinu do kina na dokument o Indonésii.

Posadili jsme se na balkon a poslouchali jsme nejen pána na plátně, ale i jakési moderátory projektu, kteří vše komentovali prostřednictvím mikrofonů naživo. Nutno dodat, že byli skvěle sehraní.

Šokovalo nás poznání jiných kultur, například mi přijde smutné, když se kvůli pohřbu zabije tolik zvířat, aby mohl zesnulý poklidně odejít a je mi jich líto. Na druhou stranu, jim by asi naše zvyky také nepřipadaly normální a tak se musíme navzájem respektovat, i když je to, co dělají, pro nás velmi morbidní.

Myslím, že všechny nadchlo, když se muž konečně octl u lidojedů, které hledal. Všichni kanibalové viděli bílého muže poprvé a jeden se dokonce poprvé viděl v zrcadle. Jejich oblečení se

Šárka Rubášová
sekunda

vlastně ani nedalo říkat oblečení, a když o tom tak zpětně přemýšlím, jsem ráda, že žiji tak, jak žiji. Zase na druhou stranu, oni nemají nic, nikdy nic neměli, jsou chudí a přesto šťastní, zatímco v naší dnešní době jsou leckdy i bohatí lidé nešťastní.

Z kina jsme odcházeli plni dojmů a zkušeností. Snad nám něco utkví v paměti, budeme z toho psát prověrku.

MEXIKO

CESTOPIS NA POKRAČOVÁNÍ

Chichén Itzá

Pro většinu cestovatelů je Chichén Itzá místem, kde je možné spatřit pozůstatky typické májské kultury. Netuší však, že ač toto sídliště patří k nejnavštěvovanějším, není rozhodně nejtypičtější májskou stavbou. Historie Chichén Itzá je dodnes vášnivě diskutovaným problémem, právě pro svoji jedinečnost. Jediné, co lze tvrdit s naprostou jistotou je, že sídliště vzniklo někdy ve třetím století našeho letopočtu a největšího rozkvětu dosáhlo přibližně v letech 800 až 1000. Je s podivem, že největšího rozkvětu dosáhlo město zřejmě s vpádem Toltéků, krutých válečníků. Na většině památek je totiž zobrazen Toltécký nejmocnější bůh Quetzalcoatla, v májštině snadněji vyslovitelný Kukulkán.

Další teorie vycházejí z předpokladu, že Chichén Itzá bylo odjakživa sídlištěm Májů a všechny architektonické zvláštnosti mají svůj původ v ovlivnění májskými kmeny z Mexického zálivu, Oaxaku a Mexiko City.

J. a J. Papežovi

Za nejpravděpodobnější lze považovat teorii, která vysvětluje vznik Chichen Itzá, jako nutný krok k záchraně jižních májských kmenů, které se přesunuly na Yucatán před nepříznivými podnebními změnami. Tuto poslední teorii potvrzuje podobnost chrámů v Chichén Itzá s pyramidami v májských městech na jihu. Kukulkánova pyramida, hřiště na pelotu, Templo de los Jaguares, činí z Chichen památku, která by neměla při návštěvě Mexika zůstat opomenuta. Vzhledem k celkem malé rozloze celého areálu můžeme doporučit návštěvu tohoto sídla, jako zastávku na cestě z Cancúnu do Meridy.

Krásné ruiny, Chichén Itzá

Neužijem, neužijem zní mi zase v uších. Upřu nevidomé oči na hodinky, je pět hodin ráno. Ó Dio!

Proběhne ranní rituál a s nadtými batohy opouštíme naši celu. Byla docela příjemná, i když ne útulná. Na ulici stavíme taxík. Taxikář by nás možná považoval za